

ARXIU

OLÍMPIC CIRCUS

Granollers és una de les primeres subseus a obrir les portes del 92 i afegir-se a la cursa d'inauguracions imparables en plena pre-pre-campanya. El nou Palau d'esports, escenari del handbol, ja és visible i ensenyable, i això sí que els agrada als polítics, sempre al capdavant dels comitès de subseus. Els voluntaris del 92 del Vallès ja es poden estrenar així com a promotors amb xandall blanc de totes les construccions esportives que no caducaran l'any que ve i tothom començarà a sentir parlar de les subseus.

L'estadi olímpic.

D. UMBERT

Final feliç per a tot un serial. L'estadi olímpic no tindrà mecanotub ni arribarà als 70.000 espectadors reclamats pel CIO. En tindrà 65.000, després d'afegir uns milers de butaques a les vora 55.000 que van quedar com a definitives en la inauguració de l'edifici. A cada visita del COI a Barcelona sol haver-n'hi una de freda i una de calenta, i en aquest cas el pacte ha arribat per la via dels científics olímpics i la disputa s'ha centrat en els llits.

Hotels olímpics: un sacrifici de cinc estrelles

Els hotels de Barcelona es troben entre els més cars del món. No és una queixa electoralista de cap candidat a alcalde, sinó la protesta formal dels mandataris dels cinc anells després de conèixer la tarifa per una pensió completa de cinc estrelles. La comissió de coordinació del COI ve cada mig any des de fa tres a Barcelona, i la cosa comença a ser la cançó de l'enfadós. Els temes calents s'arrossegueu irremissiblement fins a la data final, i amb la mateixa cara de preocupats els enviats de Samaranch reclamen seny i més entusiasme a l'organització. Ara fa dos anys, la queixa principal era que no hi hauria hotels. De cop i volta el COOB va signar contractes per reservar el 80% de places, i l'Ajuntament es va empescar un pla d'hotels tan polèmic com poc efectiu. Després de tensions polítiques i pactes antinatura, es van acabar projectant vuit nous hotels per eixugar el dèficit, però fa quatre dies el mateix Maragall va admetre que no arribarien a temps a l'estiu que ve.

I, com molt bé sabem des del COI, això de l'oferta i la demanda és una balança que sempre acaba fent el pes, però normalment a favor del botiguer. Els hotelers de la ciutat de Cobi no han necessitat ni tan sols l'invent olímpic per omplir la paradeta. Cada cop que una fira acosta el negoci prop de la plaça d'Espanya el cartell de *do not disturb* apareix a la porta d'entrada dels hotels en lloc de fer-ho a la de les habitacions dels més engrescats. Més d'un negociant acaba dormint a Sitges per la saturació endèmica de places.

Així les coses, és fàcil que els preus es disparin per damunt de la qualitat i que qualsevol empresa que hagi de negociar un lot d'habitacions no tingui precisament una força exagerada. Maragall ho va dir més clar: "Estem en una societat de mercat lliure, però això no vol dir que a vegades es produeixin situacions de monopoli".

¿Què acostuma a dir el botiguer quan el comprador es desfoga protestant per la penúltima puja de preus? Doncs això diuen els hotelers, agrupats en una Unió Hotelera per allò que la unió fa la

Hotel Ritz.

ARXIU

força. Diuen que prou sacrifici han fet ja reservant a tres anys vista el 80% de les seves millors places, com per entretenir-se ara amb rebaixes.

Afegeixen, els hotelers, que més mal farà a la imatge de Barcelona la inseguretat ciutadana, l'aeroport, els embussos de trànsit i els enrenous polítics. Es a dir, tiren pilotes fora, que per alguna cosa tenen la paella pel mànec.

El COOB ha promès que farà l'últim intent d'apel·lar al barcelonisme (en el sentit no futbolístic, cal suposar) dels responsables hotelers i aconseguir que no desorbitin els preus.

L'únic argument, de tota manera, deu ser aquell de no matar la gallina dels ous d'or, i, pel que sembla, els hotelers tenen ben experimentat ja que, de pollets d'or, sempre n'hi ha que busquen niu a Barcelona, i més en creixeran a partir de l'any que ve.

En canvi, Ajuntament i Comitè Olímpic donen per fet que un increment de preus abusius acabarà arruïnant les esperances de convertir la ciutat postolímpica en centre de negocis europeus, de convencions i de turisme.

Per tancar el cercle, els sacrifi-

cats hotelers temen que siguin uns altres els que ofeguin la gallina. Anuncien que hi haurà preus abusius en el lloguer de cases particulars, i que això sí que pot acabar desencisant tots els turistes accidentals i els no tan accidentals. En una ciutat on cada botiguer tem que sigui el del costat qui ens desacrediti olímpicament, potser no cal patir tant per la imatge.

FER L'AGOST

Durant uns dies, les reserves de salmó i de caviar s'acabaran perquè es batran tots els rècords d'aperitius per metre quadrat de la història, i és lògic que el mes d'agost de 1992 tothom intenti fer el seu agost.

Vendrem fins i tot clavells olímpics, i algú dirà que *una flor no fa estiu*. Però molts recordaran aquests quinze dies de glòria tota la vida, com un dels sacrificis més ben pagats de la història. Perquè es tracta de sacrificis de cinc estrelles i, quan els serveis miren tan amunt, no és estrany que els preus s'enfilin pels núvols.

Carles Capdevila